

VERHALEND PROZA

Herman Robbers

DE REIS

(fragment uit Vacantie)

Voor 't derde-klasse-loket wachtte een lange staart menschen, en Gerard, wanhopig gejjacht, zond den witkiel met het valies vast vooruit naar 't perron om plaats en voor hen bezet te houden. Haalden ze dezen trein niet, dan konden ze 'r niet meer komen van-avond. 't Was een doordrij-verij van hem geweest derde te reizen, om 't dan ten-minste goedkoop te doen. Nu stond er geen mensch voor het andere loket. Maar Jeanne wachtte, kalm-zeker en rustig; met de oogen knikte ze 'm vredig toe zich bedaard te houden.

Het schoot gauw op, 't viel mee, gelukkig; toch dreef Gerard zijn vrouw nog tot haast aan, liepen ze, half op een draf, naar den trein, maar toen ze den witkiel afgedankt hadden, in 't broeiig half-duistere, houten coupé-hok waren gekropen, zich over elkander elk in een raamhoekje hadden gedraaid, was het nog wel een minuut of vijf, zes, voor 't vertrek van den trein, die zich langzaam vulde. Dat afgeschoten 'niet-rooken' coupé-tje van hen werd achteloos aldoor voorbijgeloopen; 't zou verder geheel zijn leeg gebleven, wanneer niet op 't laatste moment nog een zingende troep boerinnen en boeren was aan komen zwieren, een achttal waarvan, na potsierlijke buigingen, gierend gedagzeg, geknuffel en zoenen, bij hen waren ingestapt.

Terstond daarna kwam de trein in beweging; met dof gebonk en gestommel, als van een onderaardsche beroering, begon langzaam-aan alles – banken, ramen en schotten – te wiegen, te schokken; de menschen en bouwsels ter weerszijden schoven naar achter, en wèg, zacht glijdend, ál vlugger. Tusschen Jeanne en Gerard bukten en wrongen de zware boeren, de vleezige jonge boerinnen zich, één voor één, langs hun knieën dringend, het raampje uit; gierden nog groeten in dolheid, gielch-lachten, kletsten en juichten luid-uit. Tot ze 't station niet meer konden zien en in druk gepuf, zich met handen en mouwen de wangen wisschend, tot zitten kwamen.

Gerard keek norsch, maar zijn vrouwtje had er wel danigen schik in, had overal schik in; telkens flikkerde lustigheid, van voldoening en blijdschap op in haar oogen, lachte ze 'm toe. Tot hij toch even teruglachen